

Sygn. akt VIII Gz 218/18

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, VIII Wydział Gospodarczy,

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Tauer

Sędziowie : SO Elżbieta Kala

SO Artur Fornal (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2018 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **R. N.**

przeciwko **D. K. i M. L.**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanych na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 29 czerwca 2018 r., sygn. akt VIII GC 1458/17

p o s t a n a w i a:

uchylić zaskarżone postanowienie.

Elżbieta Kala Marek Tauer Artur Fornal

Sygn. akt VIII Gz 218/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 29 czerwca 2018 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy odrzucił zażalenie pozwanego D. K. na postanowienie tego Sądu z dnia 15 marca 2018 r. - w przedmiocie odrzucenia jego apelacji jako wniesionej po terminie.

Z uzasadnienia Sądu Rejonowego wynikało, że zarządzeniem z dnia 10 maja 2018 r. pozwany wezwany został do uiszczenia opłaty od ww. zażalenia (złożonego w dniu 28 marca 2018 r.) w kwocie 106 zł, w terminie 7 dni, pod rygorem jego odrzucenia. W terminie do uiszczenia ww. opłaty pozwany złożył kolejne zażalenie (na postanowienie z dnia 10 maja 2018 r. w przedmiocie oddalenia wniosku o przywrócenie terminu i odrzucenia wniosku o doręczenie wyroku z uzasadnieniem), a także wpłacił opłatę w kwocie 106 zł - nie precyzując jednak, którego z wniesionych zażaleń ona dotyczy. Sąd pierwszej instancji wezwał zatem pozwanego do wskazania, które z zażaleń zostało przez niego opłacone, w odpowiedzi zaś pozwany wyjaśnił, że dotyczy ona zażalenia wniesionego później (w dniu 21 maja 2018 r.). W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy uznał, że wcześniejsze zażalenie pozwanego (złożone w dniu 28 marca 2018 r.) jako nieopłacone w terminie podlegało odrzuceniu (art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.).

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwani D. K. i M. L. zarzucili temu rozstrzygnięciu naruszenie art. 5 k.c. polegające na odrzuceniu zażalenia poprzez nieprawidłowe uzasadnienie dokonania opłaty od zażalenia, w sytuacji

gdy rozstrzygnięcie takie zamyka do kontroli postanowienia w Sądzie drugiej instancji, co w sytuacji życiowej i zdrowotnej pozwanego, a także wobec dotychczasowego przebiegu postępowania należy kwalifikować jako niezgodne z zasadami współżycia społecznego. Skarżący zarzucili także nieprawidłową ocenę świadomości prawnej pozwanym, którzy bez swojej winy pozostawali w błędnym przekonaniu co do rodzaju czynności procesowych, jakie powinni podejmować.

Pozwani domagali się zmiany zaskarżonego postanowienia i uwzględnienia wniesionej opłaty przez pozwanego na poczet odpowiedniego zażalenia, tj. zażalenia na postanowienie z dnia 15 marca 2018 r. (złożone w dniu 28 marca 2018 r.), ewentualnie jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając zażalenie pozwani podnieśli, że skoro Sąd wzywa do uiszczenia konkretnej opłaty w konkretnej wysokości, a w odpowiedzi na to opłata zostaje uiszczona, to powinno być oczywiste, że dotyczy ona tego właśnie zażalenia, gdzie Sąd pierwszej instancji dopatrywał się braków. Dodatkowe wystosowywanie pism w którym skarżący ma precyzować swój zamiar jest bezcelowe, a w takiej sytuacji łatwo o pomyłkę. Ponadto na skutek braku prawidłowego pouczenia, jak również braku wytłumaczenia kwestii konieczności dokonania stosownych opłat Sąd Rejonowy wprowadził skarżącego w błąd, który ma dla niego dotkliwe skutki prawne. Skoro zaś skarżący w tej samej przesyłce otrzymał (w dniu 15 maja 2018 r.) postanowienie o oddaleniu wniosku o przywrócenie terminu i odrzuceniu zażalenia, a jednocześnie wezwanie do uiszczenia opłaty od zażalenia, jednak bez wskazania którego zażalenia opłata ta dotyczy, to pozwany mógł mieć w tym zakresie uzasadnione wątpliwości. Natomiast w kolejnym piśmie (doręczonym w dniu 6 czerwca 2018 r.) Sąd nie sprecyzował, które zażalenie powinno zostać opłacone. Pozostawiając pozwanemu swobodę wyboru, liczył więc na jego pomyłkę, w sytuacji gdy nie jest on reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione.

Należy zgodzić się ze skarżącymi, że wezwanie wystosowane do nich w dniu 30 maja 2018 r. (na skutek zarządzenia z dnia 30 maja 2018 r.) do podania którego zażalenia dotyczy opłata w kwocie 106 zł uiszczona w dniu 22 maja 2018 r. (w szczególności czy dotyczy ona zażalenia z dnia 21 maja 2018 r., czy też zażalenia z dnia 27 marca 2018 r.), pod rygorem przyjęcia, że jest to opłata od drugiego z ww. zażaleń (zob. k. 184-186 akt) nie było prawidłowe. Jego treść mogła bowiem wprowadzać występujących po stronie pozwanej skarżących – działających bez profesjonalnego pełnomocnika – w błąd co do ewentualnych konsekwencji procesowych udzielenia na nie odpowiedzi.

W sytuacji bowiem gdy pozwani w odpowiedzi na wcześniejsze wezwanie Sądu z dnia 10 maja 2018 r. uiszcili w terminie i we właściwej wysokości opłatę od zażalenia (zob. k. 166 v., 167, 169 i 180 akt), brak wyraźnego pouczenia w wezwaniu z dnia 30 maja 2018 r., że wskazanie przez skarżących, iż uiszczona opłata ma dotyczyć drugiego z zażaleń (z dnia 21 maja 2018 r.) skutkować będzie odrzuceniem drugiego (z dnia 27 marca 2018 r.) nie powinno rodzić dla nich negatywnych skutków prawnych. Wezwanie do usunięcia braków formalnych pisma procesowego powinna bowiem cechować jasność i zrozumiałość, a jego treść – także gdy chodzi o rodzaj wymaganej od adresata wezwania czynności oraz skutki jej dokonania lub zaniechania – powinna być jednoznaczna. Nie można w takiej sytuacji wywodzić dla obowiązanego ujemnych skutków procesowych, obciążanie bowiem strony negatywnymi konsekwencjami w sytuacji leżącego po stronie Sądu braku pouczenia o skutkach wymaganych czynności, gdy zachodziła ku temu uzasadniona potrzeba (art. 5 k.p.c.), byłoby oczywiście sprzeczne z celem przepisów o odrzuceniu nieopłaconego pisma procesowego (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2008 r. III CSK 235/07, LEX nr 487540, a także postanowienia z dnia 28 września 2011 r., I CZ 81/11, LEX nr 1001272 i z dnia 9 października 2013 r., V CZ 45/13, LEX nr 1394102).

W konsekwencji zaskarżone postanowienie podlegać musiało uchyleniu o czym orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 386 § 4 k.p.c., w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

Elżbieta Kala Marek Tauer Artur Fornal